

GRĖSMĖ VAIKUI

Mes buvome sutarę – kiekvieną savaitę rašau tau *meilę* ir pasakoju, kaip man sekasi. Dažniausiai to laikiausi. Nuo tada, kai esu Sakse, netgi dažniau. Čia ~~normaliai~~ normaliai! Žinau, man nederėtų keiktis. Jūs manęs taip neauklėjot. Bet jei atvirai – pastaruosius trejus metus visai manęs neauklėjot. Gyvenau vaiknamiuose ir šeimynose arba pas globėjus. Jei kaskart būčiau laikiusis vis naujų taisyklių, būčiau nuo koto nusivariusi. Tu irgi ne visada laikeisi taisyklių. Na, gi tu sėdi kaliūzėj, ~~!~~ ! Išties turiu užtektinai priešasčių keiktis. Ir vis dėlto: jei tau kliudo, galiu keiksmožius užbraukti.

Buvo taip... Kai išsikraustėme, mudvi su mama, po skyrybų... nuo tada niekas nebesiklostė normaliai, supranti? Niekad apie tai nesikalbėjom. O ir kaip būtume galėję? Ir kur? Tam šlykščiam pasimatymų kambaryje pataisos namuose? Su tetule iš vaiko teisių šalia mūsų, nes mama nepanoro manęs lydėt? Žinau, tu mėginai man paaiškinti. Mama nenorėjo. Bet jūs abu neraukėt, kad nenoriu girdėti jūsų svaičiojimų!

Visi ištiesai svaičioja, nuolat. Ir kiekvienas save didvyriu pavaizduot nori. Nesuprantu, negi niekas nepagauna: kai dediesi tuo, kas nesi, daugiau niekas tavim nebepatiks. Jūs tikrai primalėt ~~Abu~~. Abu. Krūvas ~~Abu~~, kurio jūs pridirbot, tiek daug, kad iš visatos turėtų atrodyti kaip Didžioji kinų siena. Faktas. Ir kad aš jus myliu, irgi faktas. Štai čia ir yra problema, tėti. Juk sudėjus abu šiuos faktus išeina pragaras. Būtų labai paprasta, jei galėčiau jūsų nekęsti. Būtų dar paprasčiau, jei jūs nebūtumėt primalę ~~Abu~~. Jei tiesiog būtumėt išsiskyre ir susitarę, kada būsiu pas tave, o kada pas mamą.

Gi nesunku. Kitiems pavyksta. Tereikėjo įsigyti kalendorių. Ir pakęsti vienas kitą dvidešimt minučių...

Bet neee – mano tėvas paskambina į policiją ir pasakoja, kad mano mama neduoda man valgyt. Kiek tau metų? Aštuoneri? Neee, aš ir būdama aštuonerių būčiau tau pasakiusi, kad viskam reikia plano. Kad pirmiausia reikia apsvarstyti, ką nori gauti išsprendęs lygtį. Kaip manei, kas nutiks? Aišku, jie atsiųs vaiko teises. Juk išties gali būti, kad ten badauja vaikas, nes mama vartoja narkotikus ar šiaip ką. Juk taip išties būna. O tai jie ne iš pirmo karto pamato. Juk visad buvau maža ir liesa. Taigi jie mane ir paėmė. Juk taip daroma. Tokie potvarkiai. Jie tai vadina „įtariama grėsmė vaikui“. Nuo tada viskas buvo nenormalu. Niekad negalėjau įsikirst, kodėl tu taip padarei. Kol pradėjau matyti raudonai. Nuo tada žinau, kad kartais mąstymas išsijungia ir padarai ką nors nesusimąstęs, nes ausyse šniokščia vandenynas, o akyse viskas raudona.

Man visad taip nutinka, kai tikrai stipriai susijaudinu. Kai kas nors elgiasi kaip paskutiniausias ~~.....~~. Tokie dalykai man tai sukelia. Pradeda

šniokšti ausyse. Ten mano kraujas, nes širdis ima pumpuoti jį taip, kad šauna per mane kaip vanduo gaisrininko žarnoje. Ir tada aš viską matau raudonai. Išties raudonai. Tarsi man dažų prilašintų į akis ir jie pasilietų. Kvėpuoti sunku, mąstyti neįmanoma. Kartais net nebežinau, kas nutinka per tą laiką iki šniokštimui liaujantis ir raudoniui išnykstant. Ar ir tau taip tada buvo? Buvai toks įniršęs, kad lioveisi mąstyti? Tada žinočiau, koks tai jausmas. Bet vis tiek negerai. Nes kai turi vaikų, negalima liautis galvoti, manyčiau. Niekad. Nė menkiausiai ~~.....~~ sekundei.

Socialinė kartą man pasakė, kad augti kitoje šeimoje gali būti geras šansas. Lygiai kaip gali gauti šansą persikėlęs į kitą šalį, kurios kalbos nemoki, nieko nepažįsti, o ten visi valgo lazdelėmis, važinėja ne ta kelio puse arba nusilenkia užuot padavę ranką.

Gal ji ir teisi. Bet ji nebuvo iš kitos šalies. Ir niekad negyveno kitoje šeimoje, vaikystėje irgi. Todėl aš jos nesiklausiau. Mat ji tai pasakė kažkaip taip, lyg plauktų šalia manęs valtyje ir pasakotų, kaip *čiotka*, kad man leista plaukti į krantą ir dar užsiauginti raumenis.

Žinai, tėti... blogiausia visai ne tai, kad man teko gyventi vaiknamy. Ar šeimynoj. Ar pas globėjus. Taip, kartais būdavo blogai, nes aš gi to nepasirinkau. Niekas manęs ir neklausė. Bet blogiausia buvo mamos ir tavo apsilankymai. Kad kaskart kone kaukdavau pasisveikinant. Ir kaskart atsisveikinant. O tarp vieno ir kito! Kai jūs apsimesdavot, kad viskas visiškai normalu ir *okei*. Ir aš apsimesdavau, kad viskas normalu ir visiškai *okei*.

Kai viskas dar buvo gerai, mama nepanoro, kad šeštojo gimtadienio proga gaučiau riedlentę. Tu pasakei: „Man bus mieliau, jei ji gaus riedlentę, kol dar pieniniai dantys neiškritę.“ Niekad neišsimušiau danties. Ir kaulų niekad nesusilaužiau. Bet vis nusibrodindavau kelius, mat tos kelių apsaugos buvo visiškai

nelanksčios ir ~~WMMMM~~, niekad jų nesidėjau. Ir visad degindavo kaip pragaro liepsna, kai parkrisdavau. Ir tada užsitraukdavo tokia luobelė. Ji irgi peršėdavo. Bet blogiausia būdavo prieš persprogstant luobelei. Kai įsitempdavo sulig kiekvienu judesiu, o jei per anksti pratrūksta, tada kraujuoja. Dešimt dienų. Tiek užtrukdavo nuo nusibrodinimo iki tol, kol luobelė nusilupdavo ir vėl galėdavau normaliai lankstyti kelį.

Lankymo dienos būdavo kartą per savaitę. Kas septynias dienas. Ir kaskart toji ~~WMMMM~~ luobelė vėl pratrūkdamo. Kaskart po pasimatymo su jumis sopedavo taip pat stipriai kaip ką tik parkritus. Todėl ištisai sprukdavau ir grįždavau namo. Ilgokai užtruks, kol pastebėjau, kad tai nieko neduoda. Mat jie visada iš anksto žinodavo, kur aš susiruošiau. Ir vis tiek: pasiduoti ne mano būdai. Tada jausčiausi kaip paskutinė *lūzerė*. Bet ilgainiui susivokiau. Ir nebebėgdavau. Tik negaliu ištisai per anksti nulupti luobelės. Todėl ir nebenorėjau jūsų matyti. Pasakiau tam socialiniam dėdei, kad noriu šešis mėnesius praleist be jūsų. Ir jis suprato. Pažadėjo, kad paaiškins jums. Tai buvo Hansas.

Tų gerųjų vardus visad įsidėmėdavau. Toks vyrėlesnis, žilais plaukais. Bet akys jo jaunos, ir jis tikrai įdėmiai žiūrėdavo. Tokių retai pasitaiko. Kurie dar nepažvelgę į tave neturi susidarę išankstinės nuomonės. Kurie palaikia, kol gerai įsižiūrės į visas tavo spalvas ir linijas. Kuriems nedaug kas prasprūsta pro akis.

„Pasirūpinsiu tuo“, – pasakė Hansas. Ir juo patikėjau. Jis irgi nebuvo gyvenęs kitoje šeimoje ar atvykęs iš kitos šalies. Jis irgi negalėjo pasiimti manęs į savo

valtį. Bet jis suprato, kad aš bandau plaukti, ir pasistengė, kad turėčiau ~~W~~ pertraukėlių kvėptelėti.

Dabar jau keturi mėnesiai, kai jūsų nemačiau, mamos ir tavęs. Bandžiau apie jus negalvoti, nes tai negerai luobelei. Nepavyko, aišku, kad ne. Man jūsų trūksta. Labai.

Ir vis dėlto – nuo tada, kai aš čia, Sakse, viskas geriau. Juk viską tau parašiau. Kad internatas riogso ant kalno kaip koks riebus erelis. Kad čia gyvena tik dvidešimt keturi vaikai. Kiti mokiniai pakyla iš slėnio keltuvu. Tu žinai, kad aš vienintelė gyvenu viršuje ir kad su manim gyvena miegapelė. Žinai apie mano naujus draugus. Apie Dantę ir Karaną, Matį ir Lakį. Ir apie Lilitą su Alba. Tu nežinai tik vieno – kad oficialiai mūsų net nėra.

Sakso internatas neegzistuoja. Nėra jokios interneto svetainės, jokio telefono numerio, jokio straipsnio laikraštyje, visiškai nieko! Taip, žinau! Dabar tu nori sužinoti, kodėl aš anksčiau tau apie tai neparašiau. Nežinau. Manychiau, bijojau, kad tu išpliurpsi anksčiau, nei aš iššniukštinesiu, kas čia vyksta iš tiesų.

O yra taip: tai superliuksusinė vieta, tas internatas. Žmonių, kurie tikrai turi šūsniš pinigų, vaikams. Kainuoja keturis tūkstančius eurų per mėnesį. Visiems – išskyrus du. Du mokiniai čia, viršuje, gauna stipendijas ir neprivalo visiškai nieko mokėti: Dantė Dalemas. Ir aš, Eleni Alser.

Dabar tu savęs klaus: ~~XXXXXXXX~~, dėl ko taip? Nenučiuokiu! Dantė negali paaiškinti, aš irgi ne. Bet mes šį tą nutuokiam. Manyčiau, nuo to geriausia pradėti. Nes prieš šešias savaites Dantė šį tą sugalvojo. Jam sekasi mėtyti idėjas. Bet net tada, kai turi pačią kiečiausią pasaulyje idėją, vis tiek dar reikia plano, ką su ja nuveikti. O aš... man tikrai sekasi planuoti, tu juk žinai.

SAFE SYSTEM

Taigi prieš šešias savaites staiga pabeldė į mano langą... viršutiniame aukšte. Ir buvo vėlu. Taip vėlu, kad žemai žemai slėnyje, toli nuo internato, jau buvo užgesintos beveik visos šviesos. Gulėjau milžiniškoje lovoje su baldakimu ir raižytomis kojomis ir skaičiau Šekspyrą. Gerai jau, ne, neskaiciau. Turėjau skaityti, bet varčiau matematikos vadovėlį. Man matieka vis dar kietesnė už visus kitus dalykus. Šmėkla¹ susiran-gė man ant pilvo ir leidosi kasoma. Ji atrodo kaip

¹ Ankstesnėse dalyse paslaptinę padarą, pasirodantį kambaryje, Enė vadino Vaiduokliu. Kai paaiškėjo, kad tai patelė, pavadino ją Šmėkla (*vert. past.*).